

ligste Ændring, som er foretagen i Lovforslaget om Ejendomsskyld, det er Ændringen om, at Besætning og Inventar skal undrages fra Beskatning under Ejendomsskyld. Paa dette Punkt er jeg ikke enig med den højtærede Finansminister. Jeg kan dele hans Betragtninger, for saa vidt han siger, at dette, at man undrager Besætning og Inventar fra Beskatning i Ejendomsskyld, er et Brud paa Lovens Princip. Det har den højtærede Minister Ret i. Det kan teoretisk siges, at det er et Brud paa Princippet, men jeg tror dog, at den praktiske Virkning af denne Ændring nok skal godtgøre, at det undertiden kan være tilstedeligt at bryde et Princip under Hensyn til de Krav, det praktiske Liv stiller. Ærede Medlemmer ville erindre, at denne Sag i Fjor blev udførlig omtalt her. Vi behandlede den vidtløftig i Udvalget, og den blev meget debatteret her i Salen. Den højtærede Minister var i Fjor mod en Ændring af denne Natur, som han er det i Aar. Han var det af reelle og taktiske Grunde. Han var mod den af de reelle Grunde, han i Dag har anført, men ogsaa af taktiske Grunde under Hensyn til den Stilling, der da forelaa, idet det kunde have sin Fare over for det andet Ting at fremsætte Ændringer, der kunde give det Anledning til at sige, at nu er der indført store, ny Principspørgsmaal i Skattelovene, og det ville vi ikke finde os i, nu ville vi ikke fremme dem. Uagtet der i Udvalget og ogsaa her i Tinget var Flertal for at gaa bort fra en Beskatning af Besætning og Inventar til Ejendomsskyld, turde vi af taktiske Grunde ikke paatage os Ansvaret for at kaste et saa gennemgribende Princip ind, der maaske kunde betyde, at Forslagene ikke bleve gennemførte i det andet Ting. Af disse taktiske Grunde bøjede vi os i Fjor for Ministeren. Der var saa meget mere Grund til det, som vi i Fjor ved Skattelovens anden Behandling med Sikkerhed kunde vide, at Behandlingen vilde ende i et Fællesudvalg. Der kunde man saa komme til at forhandle med det andet Ting angaaende dette omstridte Punkt. Nu er Spørgsmaalet løst, som vi her i Tinget ønske det, og den højtærede Minister har tiltraadt det. Jeg er ham meget taknemmelig for, at han har indtaget en saa liberal Stilling over for Tingets Ønsker. Denne Ændring er nemlig af overordentlig stor Betydning med Hensyn til Beskatningsforholdene paa de smaa Ejendomme. Jeg behøver ikke at dvæle derved, det er jo

mange Gange betonet, at Besætning og Inventar ved de smaa Ejendomme paa Landet, Husmandsbrugene, er af forholdsvis meget større Værdi end paa de store Ejendomme, paa Herregaardene. Derved faar det Betydning, at man lader Besætning og Inventar udgaa ved Ansættelsen til Ejendomsskyld. Disse Ting beskattes jo ogsaa ved Formueskatten, og de vilde paa den Maade være komne ind under en Dobbeltbeskatning. Desuden er der ikke noget i Købstæderne, der svarer hertil. Jeg er derfor meget glad over denne Ændring saa meget mere, som der deri synes mig at ligge noget af et Princip. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at hvis man kunde komme til, hvad der ikke er muligt i Øjeblikket, nemlig den rene Grundskat, vilde det være det reneste og klareste Princip. Men ved at undtage Besætning og Inventar fra Ansættelse til Ejendomsskyld nærmer man sig i betydelig Grad til Princippet, den rene Grundskat. Naar det endnu ikke er lykkedes os at faa Bygninger ud, ligger det ganske simpelt i, at man for det første ikke har nogen som helst Norm for, hvad Grundværdien er, naar man fradrager Bygningerne, og det vil da være ganske umuligt at angive en paa dette Grundlag bygget Skattereforoms finansielle Resultater.

Jeg skal dernæst nævne en Bestemmelse, der er indsat i § 2. Regeringens oprindelige Forslag gik ud paa, at der hvert 5te Aar skulde foretages en Vurdering af samtlige Ejendomme til Ejendomsskyld. Det er i det andet Ting forandret til, at Vurderingsperioden skal være 10 Aar. Dog skal der 5 Aar efter den første Vurdering foretages en ny, men derefter skal for Fremtiden Mellemrummet være 10 Aar. Det er en meget fornuftig Bestemmelse, man der har taget oppe i Landstinget, idet den indskrænker Bekostningerne ved den fremtidige Vurdering til Ejendomsskyld meget betydeligt, og den vil vistnok være fyldestgørende, thi hvis der skulde fremkomme Værdiforskydninger, kan enten Kommunen eller Ejeren kræve, at der foretages Omvurdering.

I § 3 er der foretaget en meget væsentlig Ændring. Paragraffen gaar, som ærede Medlemmer ville se, ud paa at fastslaa, hvilken pro mille der skal svares af Ejendomsværdien. I Regeringsforslaget var denne pro mille fastsat til $\frac{3}{4}$ eller 75 Ø. pr. 1,000 Kr. I Landstinget er den forhøjet til 1,1 eller 1 Kr. 10 Ø. pr. 1,000 Kr. Det er en meget væsentlig Forhøjelse af Ejendomsskylden, en Forhøjelse, som